

Kč podaly společně firmy »Dřevodělná akc. společnost v P.« a »M. D. v Ch.« V protokole bylo konstatováno, že »kupcem dřeva svou nabídkou v obnosu 1,900.000 Kč co nejvyššího podání se stává v mezích draž. podmínek Dřevodělná akc. společnost v P. a M. D. v Ch.« Ve shromážděních konaných dne 21., 22. a 23. března 1926 jednali urbarialisté obce G. o schválení výsledků provedené dražby a usnesli se provedenou dražbu neschváliti a vypsati novou dražbu.

Spisy o dražbě, jakož i spisy o zmíněných jednáních urbarialistů byly předloženy žal. úřadu, který nař. rozhodnutím vyslovil, že nevyhovuje »protestu urbariální obce« proti dražbě z 18. března 1926 a »a její žádosti« o zrušení této dražby a vypsání nové dražby, a že potvrzuje výsledek konané dražby na základě § 39 zák. čl. XIX:1898.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —

Podle § 39 zák. čl. XIX:1898 jest adm. výbor, na jehož místo v Podk. Rusi nastoupil podle § 2 vl. nař. č. 113/23 župní úřad, oprávněn za podmínek tam vytčených — po skončené dražbě — přezkoumati řízení týkající se dražby lesních produktů (dříví) z lesů, jež jsou v nerozděleném vlastnictví kompesesorátů a býv. urbarialistů a jež jsou společně užívány a spravovány podle ustanovení hlavy II. (§§ 25 až 56) cit. zák. Konečný výsledek činnosti, která jest úřadu přikázána v § 39 cit. zák., záleží v tom, že úřad dražbu buď schválí nebo ji zruší. Předpokladem této činnosti úřadu v konkrétním případě jest, že byla tu vskutku skončená dražba.

Tento předpoklad nebyl však v daném případě splněn. Podle draž. podmínek, schválených žal. úřadem, vyhrazeno bylo valné hromadě urbarialistů právo usnésti se na tom, zda přijímá či nepřijímá za kupce dříví osobu, která učinila při dražbě nejvyšší podání. Valná hromada urbarialistů tohoto práva použila a vyslovila se ve 3 shora zmíněných schůzích, že osobu, která učinila nejvyšší podání, za kupce nepřijímá.

Za tohoto stavu věci nelze tedy v daném případě vůbec mluvit o skončené dražbě, neboť podle schválených draž. podmínek bylo by lze pokládati dražbu za skončenou jen tehdy, kdyby valná hromada urbarialistů byla přijala za kupce toho, kdo učinil při dražbě nejvyšší podání. Jak stížnost právem vytýká, chyběl tudíž žal. úřadu podklad pro jeho činnost, vytčenou v § 39 cit. zák. Přistoupil-li žal. úřad přes to k přezkoumání dražby, pak odporuje výrok jeho zákonu.

Č. 7733.

Zemědělství (Podk. Rus): Zák. č. 87/24 o užívání půdy k pastvě dobytka nerozeznává, zda určitý pozemek je podle své hospodářské povahy k účelům pastevním určen výhradně anebo zda účelům těm slouží jen po část roku.

(Nález ze dne 6. února 1929 č. 2412.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A. 5853/26 a 5937/26.

V ě c: Eugen M. v Č. proti referátu ministerstva zemědělství v Užhorodě o přiděl pastvin.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 10. května 1924 přidělil hlavnoslužnovský úřad ve V. S. majitelům dobytka v obci Č. na základě ustanovení § 9 zák. č. 87/24 jako pastvinu na léta 1924—1929 — mimo jiné — také plochu ve výměře 82'5 kat. jiter, ležící v katastru obce A. a patřící ke statku Benjamina M. Toto rozhodnutí bylo v pořadí stolic správních nař. rozhodnutím potvrzeno z důvodu, že jsou tu splněny podmínky uvedené v § 1 zák. č. 87/1924, neboť půda, o kterou jde, byla obyvateli obce Č. již v letech 1921, 1922 a 1923 užívána k účelům pastevním na základě soukr. úmluv s majiteli půdy.

O stížnosti nss uvážil:

Zákon č. 87/24, který upravuje pro Slov. a Podk. Rus užívání půdy k účelům společné pastvy dobytka v letech 1924—1929, stanoví v § 1, že majitelé (nájemci, uživatelé) půdy jsou povinni nechat v ročních pastevních obdobích 1924 až 1929 na společnou pastvu podle ustanovení tohoto zák. půdu, na které nechali majitelům dobytka společně pást v pastevním období 1923, nebo na které tito buď pásli nebo byli oprávněni pást podle rozhodnutí, které vydáno bylo nebo bude na základě vl. nař. č. 11/23 a č. 12/23 o úpravě užívání pastvin na Podk. Rusi a Slov. v roce 1923.

Jak nss již vyslovil v nář. Boh. A. 5853/26 a 5937/26, má cit. zákon tendenci, půdu, která sloužila v roce 1923 za společnou pastvu, zachováti tomuto účelu po celé období 1924 až 1929, tedy petrifikovati pro celé toto období stav existovavší v roce 1923.

Že půda, o kterou jde v daném případě sloužila chovatelům dobytka v obci Č. za společnou pastvu již v roce 1923 — a to v základě dobrovolné úmluvy uzavřené s majiteli půdy, stlé nepopírají, nýbrž brojí proti přidělu půdy k účelům společné pastvy na období 1924 až 1929 pouze námitkou, že přidělená půda není pastvinou, nýbrž ornou půdou, která se jen čas od času nechává ležeti ladem.

Námitka tato je bezdůvodná, ježto cit. zákon č. 87/1924 nerozeznává, zda pozemek, který se má podle tohoto zák. přiděliti k účelům společné pastvy, jest podle své hospodářské povahy určen výhradně k účelům pastevním, či zda tomuto účelu slouží jen po určitou část roku, kdežto v jiném období toho kterého roku slouží jiným hospodářským účelům, nýbrž, jak bylo shora již uvedeno, vychází cit. zákon ze zásady, že půda, která sloužila za společnou pastvu v roce 1923, má se tomuto účelu zachováti i v dalších pastevních obdobích 1924—1929. Odchyly od tohoto zásadního stanoviska připouští zákon — v určitých směrech — jen, pokud jde o půdu lesní (§ 4). O takový případ však v dnešním sporu nejde.

Č. 7734.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: * Ve smyslu § 13 a) odst. 2 živn. ř. nelze podatí důkaz způsobilosti vysvědčením o zaměstnání ve výdělečném a hospodářském družstvu, které je dle stanov omezeno na prodej zboží svým členům.

(Nález ze dne 7. února 1929 č. 2573.)